

Núria Graham: «La nit té una part fosca, però també és la font de la meva inspiració»

Ja fa unes setmanes que 'Marjorie' sona arreu però... d'on neixen, les cançons?



Núria Graham | Xavier Mercadé

El nou llarg d'estudi signat per la vitagana **Núria Graham**, *Marjorie* (Primavera Labels, 2020) es va publicar el passat 14 de febrer, i des d'aleshores sembla que els dies han rodat a favor de l'artista, que reposa la bona rebuda del disc mentre espera que la **Núria** més creativa atrapi la que habita el seu dia a dia. "Sovint escric sobre històries que encara no he comprès, però la meva jo introspectiva va sempre cinc mesos avançada a l'altra jo", ens explica l'artista a l'entrevista del número *Enderrock* de març.

Quina part de les teves arrels són de la regió de Connemara, a l'oest d'Irlanda?

La meva família per part del pare és irlandesa. Hi he anat moltíssim des que soc petita, el meu pare n'està enamorat, i la meva àvia, Marjorie, també n'estava... És un lloc que sempre ens ha connectat, als Graham. Quan vaig acabar l'últim disc vaig tenir ganes de fer una recerca d'aquesta part de mi.

"Connemara" parla de la història d'un noi...

Sí, és una història real sobre el suïcidi d'un veí que vivia allà. El títol original era "Suicide", però al gravar-la em va semblar que era una cançó molt fosca i amb una lletra més aviat lluminosa. Vaig

voler treure aquesta referència perquè em vaig adonar que parlava més de la vida que no pas de la mort. De fet, descriu les últimes imatges del dia, i en aquest cas també de la vida.

A "Do You Wake Up for a While Everyday" se sent un orgue i un riure, és una broma?

En el moment en què vam gravar la cançó, que va ser a l'estiu, encara estàvem de gira i havíem actuat a Berlín. Va ser un dia molt ben parit. Tornant del festival, vam entrar en una església i hi havia algú assajant en un orgue. Vaig pensar que era surrealista com havíem anat des del bolo fins a aquella situació. Vaig fer una nota de veu on em deia a mi mateixa 'Núria, voldràs recordar aquest moment', i el de la cançó és l'àudio original gravat amb el mòbil. L'expressió *do you wake up for a while* és una frase feta que sempre diu el meu oncle. No sé si ho diu més gent, però ell ho fa servir molt.

Per què has titulat el disc amb el nom de la teva àvia, Marjorie?

A l'anterior disc vaig fer una referència a l'altra àvia, que es diu Mariana, amb la cançó "Marianne". En aquest cas vol ser una reconciliació amb mi mateixa, més introspectiva, una connexió amb una àvia que no vaig conèixer mai. Volia establir-hi la meua relació, perquè sempre me n'han parlat molt. Tenia una foto seva mirant per la finestra esperant que arribés el meu avi, i jo a vegades em trobava a la mateixa habitació, mirant per la mateixa finestra i fumant. Per això canto: 'We seem to be making the same mistakes'.

A "Hazel" també la cantes amb molta estima...

Està inspirada en una noia de Conamara que té la meua edat. Va d'una història també molt destructiva. El que la fa especial és que, quan tenia la lletra escrita i buscava una melodia, em va venir al cap una cançó del meu oncle que es diu "Always Blue", i la vaig fer servir per a un fragment que diu la mateixa frase. Aquella cançó original ell l'havia portat a una discogràfica i li van dir que la tornada tenia molt de ganxo, però que la resta l'hauria de canviar tota. Al final no ho va poder fer. Total, que jo, sense saber-ho, he fet trenta anys més tard el que aquella companyia li havia demanat.

Qui és la "Shirley"?

El tema és una oda a la nit. És una cançó molt optimista, de les més lluminoses, tot i que fa referència al món de la nit, del vici i de les drogues. Intento rascar la part bona dels temes decadents, la nit té una part fosca però també ha estat font de la meua inspiració.

A "Heat Death", ¿mort per calor, et prepares per al final de l'univers?

"Heat Death" és un concepte que surt d'una relació personal. Ve d'una conversa amb una exparella sobre l'explosió final de l'univers. Jo l'he portat cap a la fi d'una connexió sentimental. Quan la vaig fer em sentia atrapada, amb certa decadència emocional i una calor real lligada amb aquest heat death. A la tornada de la cançó esclato i intento buscar respostes.

"The Stable" recorda les cançons mig recitades mig cantades de Neil Young en l'entorn rural o també un Lou Reed més urbà.

Són dues grans influències. És la més antiga, la vaig estrenar durant la gira passada. Parla d'un after en un estable, una realitat poc rural. Es refereix a un estat mental i a la relació amb una altra persona. La tornada és molt romàntica però alienant alhora: 'No tindria els pebrots de marxar, em quedaré a l'estable', diu.

"Toilet Chronicles" és una cançó de resposta a "Amor de garrafa", de Power Burkas. Com és que tenen aquest privilegi?

Amb un dels integrants de Power Burkas vam ser parella durant molt de temps i, a més, sempre he estat molt fan del grup. Quan vaig escoltar el tema "Amor de garrafa" em va caure el món a sobre, perquè parla de mi i de la nostra relació en un lloc molt concret, un escenari situat al pis on vam viure i que vam compartir. L'endemà de sentir-la ja l'estava tocant a casa i de seguida em va sortir una rèplica en anglès a aquella cançó, una barreja entre versió i resposta. És un regal cap a mi, cap a ell i cap a tothom qui se'n pugui sentir partícip, tota la gent de Vic seguidora de Power Burkas.

